

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Far folḵ un heymland

Markiš, Perec D.

ץערעפ, שיקראמ

Mosḵye, 1943

סאג רעזדנא פא כיוא טעוו ניז וועטמאי א

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8230

פון שניי זיכ שפרייט די אומעטיקע פראכט,
אונ קינד-אונ-קייט — צו אָפּפּער גרייט איז...
עס גייט דאָס דריי-אונ-פּערציקסטע אריינ אינ שלאכט
אנ אָנטיילנעמער זיינ אונ זיינ אנ איידעס
פון זיג איבער דער פינצטערניש אפ דר'ערד,
פון ליבע אונ געוואגטקייט אומגעהערטער,
פון דער גערעכטער שטרעפנדיקער שווערד,
וואָס ס'טרענג שטאַלצ פון פּאַלק די זינ אונ טעכטער.
זיינ אָנקומ זיינ זאָל זיבנ מאָל געבענטשט,
זאָל מיטן אָנגריפּ אפּן פּיינט באגענט זיינ דאָס ניי-יאָר
אינ נאָמען פון דער צוקונפט אונ דעם מענטש,
אינ נאָמען פון זיינ בלוט-באצאָלטער פּרייהייט!

א יאָמטעוו זיינ וועט אויכ אפ אונדזער גאס

ער שמעלצט אינ פייער זיכ פון מוט אונ צאָרנ.
ער צייטיקט גרייפנדיק אינ פלאם פון האס.
אונ אופגיינ וועט ער מיט געשאל פון האָרנ,
קאיאָריק בלענדנדיק אפ אונדזער גאס.

די טעג אינ אונטערוועגס, די נעכט אינ גראָבנס,
די וועגן פייערדיקע — פאס נאָכ פאס —
צעבליענ וועלן זיכ מיט זיסע גאָבן
אינ יאָמטעוו ליכטיקן אפ אונדזער גאס.

זיינ טראָט האָט דורכגעהילכט אינ וואָרט פון פירער,
זיינ אָטעם דורכגעהויכט האָט עכט אונ הארט:
קיינ שפאן קיינ איינציקן אינ שלאכט פארלירן,
דעם פיינט ניט אָפּטרעטן קיינ טראָט אינ שלאכט!

געליבטע ווארטן אינ געפאנג פארשפארטע,
אונ קינדער היימלאָזע — פארצערט אונ בלאס;
דורכ ניט געוועזענע, דורכ הייסע שלאכטן
ער גייט אונ נענטערט זיכ צו אונדזער גאס.

ער איז אינ ווידערשטאגד צום סוינעס רייענ,
אינ שטאנדהאפט שטאַלענער בא יעדער לאסט;
דורכ ראנד געפעסטיקטן אינ די טראנשייען
ז'דער קירצסטער וועג זיינער צו אונדזער גאס.

עס פרעגט ווינט זיך, עס פרעגט שנייען,
דער שאַרף פון בלעטער-פאל אין קלאנג געפאסט:
— וואָס האָסטו אופגעטאָן דאָ, רויטארמייער,
אפ אימ דערנענטערן צו אונדזער גאס?

מיר וועלן אויסקעמפן מיט מוט און וויי אימ,
אז ניט פארגיין זאָל ער, דער זיסער גאסט.
דערווייל צעבליט ער זיך אפ באטארייען,
ביז ער וועט אָנקומען אפ אונדזער גאס!

א וועג אימ אויסבעטן אפ אלע ראנדן
מיט שארבנס פֿינטלעכע, מיט פֿינטט געביינ,
און שלאָנג מוטיק זיך פאר יעדן שפאן דאָ,
און אויסשטיין פאָטערלעך א יעדן שטיין!

ביז לעצטער קויל — אָן שרעק, אָן איימע,
ביז גרונט פארניכטן דאָס צאָראס.
עס ווארטן מאמעס אין די טריבע היימען
זיין הייסן אָטעם אפ אונדזער גאס.

ס'צעבליען האָפענונגען הינטער גראטעס
פון די פארטריבענע אפ וויי און יאָכ.
דעם פירערס וואָרט — אין יעדן בלאט איו,
אין יעדן שנייעלע, אין יעדן שאַרף:

פון ערד ווייסרוסישער ביז קרימער שוועל דאָרט,
פארבראָכענע פון וויי און לאסט,
דערווארטן ווינגערטנער און טריבע פעלדער
זיין זיגרייך אָנקומען אפ אונדזער גאס.

ער שמעלצט אין פֿייער זיך פון מוט און צאָרן.
ער צייטיקט גרייפנדיק אין פלאם פון האס.
און אופגיין וועט ער מיט געשאל פון האָרן,
קאיאָריק בלענדנדיק אפ אונדזער גאס.

